

Upíří
Deníky

DRUHÁ ŠANCE

L.J.SMITH

FRAGMENT

Upíří deníky

Druhá šance

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Doporučujeme další e-knihy:

Lisa. J. Smith – Stefanovy deníky – Zrození
Eden Maguire – Krásní mrtví – Jonas
Suzanne Collinsová – Hunger Games – Aréna smrti
Rick Riordan – Percy Jackson – Zloděj blesku

Lisa J. Smith
Upíří deníky – Druhá šance – e-kniha
Copyright © Fragment, 2013

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Elena Gilbertová vykročila na sametovou plochu zeleného trávníku, jemná stébla se měkce poddávala jejím chodidlům. Trsy šarlatových růží a fialkových straček vyrážely z půdy a nad ní se klenulo husté loubí, ve kterém zářily rozsvícené lucerňičky. Na terase před ní se tyčily dvě bělostné mramorové fontány, jež vysílaly vysoko do vzduchu spršky zpěňené vody. Vše kolem bylo krásné, elegantní a jaksi známé.

Tohle je přece Bloddeuweddin palác, ozval se hlas za ní. Ale když tu byla naposledy, byl trávník plný rozesmátých a roztančených účastníků večírku. Nyní byli pryč, ačkoliv tu zbyly pozůstatky jejich přítomnosti – prázdné sklenice rozeseté po stolech rozestavených po okrajích trávníku; přes jednu židli byl přehozený hedvábný šál;

na okraji fontány spočíval jeden osamělý střevíc na vysokém podpatku.

A ještě něco tu bylo velmi podivné. Minule byla scéna osvětlená pekelným rudým přísvitem, který osvětloval v Temné dimenzi vše, měnil modré odstíny na purpurové, bílé na růžové a růžové na sametově rudou barvu krve. Nyní vše zalévalo jasné světlo a nad hlavou pokojně plul bílý měsíc v úplňku.

Za ní se ozvalo zašustění a Elena si s úlekem uvědomila, že přece jen není sama. Najednou tu byla temná postava – a kráčela k ní.

Damon.

Samozřejmě, že je to Damon, pomyslela si Elena s úsměvem. Pokud se před ní někdo dokáže nečekaně zjevit tady, kde si připadá jako na konci světa – nebo alespoň na místě, kde před hodinou skončil skvělý večírek – je to rozhodně Damon. Bože, ten je ale sexy. Černá s černou: černé jemné vlasy, oči temné jako půlnoc, černé džíny a jemná černá kožená bunda.

Jejich pohledy se setkaly. Byla tak šťastná, že ho vidí, že sotva dýchala. Vrhla se mu do náručí a objala ho kolem krku. Cítila pevné svaly na jeho hrudi a pažích.

„Damone,“ vydechla a hlas se jí z nějakého důvodu hrozně chvěl. I její tělo se chvělo a Damon ji začal hladit na pažích a ramenou a uklidňovat ji.

„Copak je, princezno? Neříkej, že máš strach,“ líně se na ni zakřenil. Přitom stále cítila na svém těle jeho silné a pevné ruce.

„Ale já *mám* strach,“ odpověděla.

„A čeho se bojíš?“

Ta otázka ji na okamžik vyvedla z míry. Pak si pomalu položila tvář na jeho hrud' a odpověděla: „Bojím se, že tohle všechno je jenom sen.“

„Povím ti tajemství, princezno,“ pošeptal jí do ucha. „Ty a já jsme to jediné, co je tady skutečné. A sen je všechno to ostatní.“

„Jenom ty a já?“ opakovala Elena s pocitem, že se jí do vědomí dobývá jakási nepříjemná myšlenka... jako kdyby na cosi důležitého zapomněla... nebo na někoho... Na šatech jí přistála vložka popela. Nepřítomně ji smetla pryč.

„Jen my dva, Eleno,“ prohlásil Damon rozhodně. „Ty jsi moje. Já jsem tvůj. Milovali jsme jeden druhého od počátku časů.“

Samozřejmě. Tak proto se asi třese – to bude radostí. Je její. A ona je jeho. Patří k sobě.

Zašeptala jediné slovo: „Ano.“

A on ji pak políbil.

Rty měl jemné jako hedvábí, a když se polibek prohloubil, zaklonila hlavu, ukázala mu hrdlo a očekávala dvojité bodnutí, které tak důvěrně znala.

Když nepřišlo, opět otevřela oči a vrhla na něho tázavý pohled. Měsíc jasně zářil jako vždycky a vzduch byl těžký vůní růží. Ale Damonova ostře řezaná tvář vypadala v kontrastu s tmavou ksticí velmi bledě. Na ramena bundy se mu snášely další vločky popela. A najednou všechny ty drobné pochybnosti, které na ni útočily, dostaly pevné obrysy.

Ach, ne. To ne.

„Damone,“ zavzlykala a zoufale mu pohlédla do očí, zatímco v těch jejích se objevily slzy. „Ty tu určitě nejsi, Damone. Ty jsi... mrtvý.“

„Už víc než pět stovek let, princezno,“ vrhl na ni Damon jeden ze svých oslnivých úsměvů. Kolem nich se k zemi snášelo stále více popela, bylo to jako lehký šedivý deštík... stejný šedivý popel jako ten, pod kterým je pohřbeno Damonovo tělo, celé dimenze a světy daleko...

„Damone, ty jsi... mrtvý úplně. Nemyslím nemrtvý, ale... úplně pryč.“

„Ne, Eleno...“ Jeho obrys se začal mihotat a rozplývat, jako dosluhující žárovka. Už Damonovy paže vůbec necítila. Mizel v mihotavém světle.

„Poslouchej mě, Eleno...“

Najednou držela v náruči jen měsíční svit. Do srdce se jí zaryl žal.

„Jediné, co musíš udělat, je zavolat mě,“ uslyšela Damonův hlas. „Jediné, co musíš...“

Jeho hlas se ztratil v šepotání větru mezi stromy.

Elena prudce otevřela oči. Skrze mlhu spánku zaregistrovala, že je v pokoji plném slunečního světla a že na parapetu otevřeného okna sedí veliký havran. Pták naklonil hlavu ke straně a zakrákal, přičemž ji pozoroval jasnýma očima.

Po páteři jí projelo zamrazení. „Damone?“ zašeptala. Ale havran jen roztáhl křídla a odletěl pryč.

2.

Milý deníčku,
*JSEM DOMA! Jenom stěží se tomu od-
važuju uvěřit, ale je to tak.*

Probudila jsem se se strašně divným pocitem. Nevěděla jsem, kde to jsem, a jenom jsem tak ležela, vychutnávala si tu vůni vypraného povlečení a pokoušela se přijít na to, proč mi to všechno připadá tak známé.

Nebyla jsem v komnatě u lady Ulmy. Tam jsem spávala uvelebená v nejjemnějším saténu a sametu a vzduch byl provoněný vonnými esencemi. Nebyla jsem ani v penzionu: paní Flowersová pere povlečení v jakési podivně vonící směsi bylin, o které Bonnie tvrdí, že nás má chránit a přivolávat dobré sny.

A najednou jsem to věděla. Jsem doma. Strážkyně to dokázaly! Přenesly mě domů.

Nezměnilo se nic – a přece všechno. Je to ten samý pokoj, ve kterém jsem spávala od doby, kdy jsem byla malá holčička: leštěná komoda z třeshňového dřeva, houpací křeslo, na polici malý plyšový černobílý pejsek, kterého vybral Matt na zimním karnevalu, když jsme byli ještě v prváku, můj psací stůl s roletou a příbrádkami, zdobené starožitné zrcadlo nad komodou, plakáty obrazů Moneta a Klimta z výstav, kam mě vzala teta Judith, když jsme jely na výlet do Washingtonu, D.C. Dokonce i hřeben a kartáč mám vzorně srovnané na komodě pod zrcadlem. Všechno je, jak má být.

Vylezla jsem z postele a stříbrným nožem na dopisy jsem nadzdvihla prkno, pod kterým mám už léta svoji tajnou skrýš – a našla jsem tenhle deník – přesně tam, kam jsem ho před mnoha měsíci schovala. Poslední zápis je ten, který jsem psala tenkrát před oslavami Dne zakladatelů v listopadu, než jsem... umřela. Než jsem odešla z domova a už se nevrátila. Až doteď.

V posledním zápisu podrobně probírám náš plán ukrást svůj druhý deník, který mi sebrala Caroline – ten, který chtěla číst nahlas na pódiu při oslavách, aby mi naprosto zničila život. A hned další den jsem se utopila v potoce Wickery Creek a probudila se znovu jako upír. A pak jsem zemřela znovu ve slunečním svitu a vrátila se opět jako člověk. Cestovala jsem do Temné dimenze a zažila stovky dobrodružství. A můj starý

deník zatím na mě celou tu dobu čekal tady, kde jsem ho nechala, pod prknem v podlaže.

Ta druhá Elena – ta, kterou Strážkyně vložily každému do paměti – tu ale celé ty měsíce byla, chodila do školy a žila normálním životem. Ta Elena sem nic nezapisovala. Vlastně se mi ulevilo. Bylo by strašidelné prohlížet si zápisky v deníku psané mým vlastním rukopisem a nepamatovat si jedinou z věcí, o nichž se v nich píše. I když by mi to asi pomohlo. Nemám nejmenší ponětí, co se podle přesvědčení obyvatel Fell's Church vlastně dělo v uplynulých měsících, které následovaly po Dni zakladatelů.

Celé městečko Fell's Church dostalo novou šanci. Kitsune tohle město naprosto zničili, a to jen z čiré zlomyslnosti. Poštvali děti proti jejich rodičům, nutili lidi, aby ničili sebe i ty, které nejvíc milují.

Ale teď – jako by se nic z toho nikdy nestalo.

Pokud Strážkyně dodržely svoje slovo, všichni, kdo umřeli, by měli být zase naživu – ubohá Vickie Bennetová i Sue Carsonová, jež v zimě zabili Klaus a Katherine, Tyler Smallwood i nepříjemný pan Tanner, i ti nevinní, které kitsune zabili nebo nechali zabít. Já. Všechno zpět, všechno začíná znovu.

A – s výjimkou mě a mých nejbližších přátel Meredith, Bonnie, Matta, mého drabého Stefana a paní Flowersové – nikdo jiný neví, že ode Dne zakladatelů se nic nedělo jako obvykle.

Všichni jsme dostali druhou šanci. Dokázali jsme to. Všechny jsme zachránili.

Všechny, s výjimkou Damona. On nakonec zachránil nás, ale my jsme nedokázali zachránit jeho. Bez ohledu na to, jak moc jsme se snažili, jak zoufale jsme prosili, neexistoval způsob, jakým by ho Strážkyně mohly přivést zpátky. A upíři se nepřevtělují. Nepřejdou do nebe, ani do pekla, ani do žádné jiné formy života po životě. Oni prostě... zmizí.

Elena na okamžik přestala psát a zhluboka se nadechla. Oči se jí zaplnily slzami, ale znovu se sklonila nad deníkem. Musí říct celou pravdu, pokud má mít vedení deníku vůbec nějaký smysl.

Damon mi zemřel v náručí. Bylo zoufalé sledovat, jak ode mě odchází... Ale nikdy nepřipustím, aby se Stefan dozvěděl, co jsem k jeho bratrovi opravdu cítila. To by bylo kruté – a k čemu by to teď bylo dobré?

Pořád nemůžu uvěřit, že je pryč. Nikdo nepůsobil tak živě jako Damon – nikdo nemiloval život víc než on. A teď už se nikdy nedozví...

V tu chvíli se dveře Elenina pokoje náhle prudce rozletěly a Elena s leknutím rychle deník zaklapla. Ale tím vetřelcem byla jenom její mladší sestřička Margaret

v růžovém pyžamku s kytíčkami, které uprostřed na hlavě trčely vlásky jako kohoutí chvost. Pětiletá holčička ani nezpomalila, dokud nepřistála přímo na Eleně.

Vrhla se jí kolem krku, div jí nevyrazila dech. Měla tvářičky vlhké od slz, rozzářené oči a pěstičkami svírala Elenu, jako by ji nechtěla nikdy pustit.

Elena zjistila, že ji drží stejně pevně, že vděčně nese váhu sestřina tělíčka a vdechuje sladkou vůni jejího dětského šamponu a modelíny, se kterou si asi právě hrála.

„Chybělas mi!“ prohlásila Margaret a hlas se jí zlomil ve vzlyku. „Eleno! Tolik jsi mi chyběla!“

„Cože?“ navzdory úsilí o veselý tón si Elena uvědomila, že se jí třese hlas. Šokovaně si uvědomila, že neviděla Margaret přes osm měsíců. Ale Margaret o tom přece nemůže vědět. „To se ti od včerejšího večera tolik stýskalo, žes musela přiběhnout a porazit mě?“

Margaret se od Eleny trochu odtáhla a upřeně na ni hleděla. V pohledu modrých očí pětileté dívenky byl takový *vědoucí* výraz, až se Elena zachvěla.

Ale Margaret neřekla ani slovo. Prostě jen Elenu objala ještě pevněji, stulila se k ní a položila jí hlavu na rameno. „Měla jsem ošklivý sen. Zdálo se mi, žes mě opustila. Žes *odešla*.“ To poslední slovo potichu zavzlykala.

„Ach, Margaret,“ vydechla Elena a pevně ji k sobě přitiskla, „to byl jenom sen. Já nikam neodejdu.“ Zavřela oči, objímala Margaret a modlila se, aby to opravdu byl

jenom ošklivý sen, aby zrovna Margaret nějak neunikla zaříkání Strážkyň.

„Tak, broučku, je čas se zvednout,“ prohlásila Elena po chvilce a něžně polechtala Margaret na boku. „Dáme si spolu fantastickou snídani? Mám ti udělat palačinky?“

Margaret se posadila a hleděla na Elenu svýma obrovskýma modrýma kukadlama. „Strejda Robert přece dělá vafle,“ připomněla. „On v neděli ráno *vždycky* dělá vafle, pamatuješ?“

Strejda Robert. No dobře. Určitě se s tetou Judith vzali, když Elena umřela. „No jasně, že jo, králíčku,“ souhlasila vesele. „Jenom jsem si neuvědomila, že je neděle.“

Teď, když se o tom Margaret zmínila, si Elena uvědomila, že slyší někoho dole v kuchyni. A cítí vůni něčeho moc dobrého. Začichala. „Že bych cítila *slaninu*?“

Margaret přikývla. „O co, že budu v kuchyni první!“

Elena se zasmála a vstala. „Dej mi minutku, ať se pořádně vzbudím. Hned za tebou přijdu dolů. *Budu zase mluvit s tetou Judith*, uvědomila si s náhlým přílivem radosti.

Margaret vyskočila z postele. U dveří se zarazila a ohlédla se na sestru. „Opravdu přijdeš dolů, že jo?“ zeptala se váhavě.

„No opravdu, slibuju,“ ujistila ji Elena a Margaret se usmála a vyběhla do chodby.

Elena za ní hleděla a znovu ji až omráčilo, jak fantastickou druhou šanci – nebo ve skutečnosti třetí šanci –

dostala. Na okamžik si jen užívala ten pocit štěstí z toho, že je doma, ve svém milovaném domově, v místě, o kterém si myslela, že už v něm nikdy nebude moct žít. Slyšela, jak Margaret dole vesele repetí a strýc Robert jí odpovídá hlubším mumlavým hlasem. Navzdory všemu má takové *štěstí*, že je konečně zase doma. Co by mohlo být krásnějšího?

Oči se jí naplnily slzami, až musela pevně stisknout víčka. To byla ale *hloupá* myšlenka. Co by mohlo být krásnějšího? Kdyby byl ten havran na parapetu doopravdy Damon. Kdyby věděla, že je někde tam venku, připravený věnovat jí jeden ze svých líných úsměvů nebo ji dokonce záměrně rozčít – to by *bylo* krásnější.

Elena otevřela oči a několikrát zamrkala, aby se zbavila slz. Nemůže se zhroutit. Ne teď. Ne teď, když znovu uvidí svoji rodinu. Teď se bude smát a culit a všechny objímat. Později se může zhroutit a podvolit se té ostré bolesti, která ji zevnitř rve na kusy, a vzlykat, jak bude chtít. Vždyť má všechnen čas na světě, aby truchlila pro Damona, protože jeho ztráta nikdy v životě nepřestane bolet.

3.

Jasně ranní slunce zalévalo dlouhou točitou příjezdovou cestu, která vedla ke garáži za penzionem. Po modré obloze pluly chomáčky nadýchaných beránků. Byla to tak poklidná scenérie, až se zdálo neuvěřitelné, že se v těchto místech kdy dělo něco zlého.

*Když jsem tu byl naposledy, pomyslel si Stefan a nasa-
dil si sluneční brýle, byla to jenom pustá země.*

Jakmile nadvládu nad Fell's Church získali kitsune, stala se z městečka válečná zóna. Děti se obrátily proti vlastním rodičům, náctileté dívky propadly sebepoškozování, město bylo napůl zničeno. Ulicemi tekla krev, všude panovala bolest a utrpení.

Za ním se otevřely dveře. Stefan se obrátil a uviděl paní Flowersovou, jak vychází z domu. Stařenka měla na sobě dlouhé černé šaty a obličej jí stínil slamák ozdobený